

El salt gimnàstic d'un club amb futur

Una passió individual va fer néixer en un garatge un collectiu que dinamitza l'esport gironí

Parlar de gimnàstica artística a les comarques gironines és parlar del Salt Gimnàstic Club. Fundat el 1979, ja queden lluny els seus inicis en un garatge. Actualment, són quasi tres-cents cinquanta gimnastes, entre la categoria femenina i la masculina, els que s'entrenen cada dia a les instal·lacions d'un club que avança amb pas ferm.

Text > MARTA GARCIA, periodista

Entar al Salt Gimnàstic Club és respirar gimnàstica des del mateix instant en què passes per la porta. Un parell de vitrines replenes de copes, medalles i trofeus donen la benvinguda als visitants per deixar constància del que suposa formar part d'aquest club. Un club que va començar per un desig. El de la que fins ara ha estat l'ànima del Salt, Montse Hugas. A final de la dècada dels anys setanta, la gimnàstica artística femenina d'àmbit internacional es podia resumir en un únic nom: Nadia Comaneci. L'èxit de la menuda gimnasta romanesa en els Jocs Olímpics de Montreal, el 1976, va suposar una petita revolució en la disciplina.

«Jo tenia dinou anys i volia fer gimnàstica ben feta, aquella que veia a la televisió. Tenia molta empena i ganes d'aprendre. Així que vaig fundar el club. Era el 1979 i tot era molt familiar. Fins a l'any 1992 no va arribar la primera junta. Ara ja som un club molt gran, fins i tot amb dues gimnastes olímpiques (Laura Bechdejú i Marina González)», explica Montse Hugas, fundadora i ex-directora tècnica del club.

>> Montse Hugas i Eric Boucherin, antiga directora tècnica i actual director tècnic del Salt. (Foto: SALT GIMNÀSTIC CLUB)

Avenços constants

Actualment, el Salt Gimnàstic té 345 esportistes, tres-cents dels quals en la categoria femenina. A banda dels equips de tecnificació, hi ha també el base i els *babies*, la canalla més petita. Les instal·lacions han anat millorant fins que s'han convertit en un referent. Però, com s'entrena una gimnasta per fer aquelles piruetes? Quantes hores necessiten per clavar la sortida de la barra d'equilibris? La clau està a poder-se entrenar com un centre de tecnificació, amb doble sessió diària. És una de les novetats que presentarà el Salt la temporada que ve. D'aquesta manera, tot i que formin part de l'equip nacional, ja no caldrà que cada gimnasta seleccionat marxi a Madrid. Ara mateix, a l'equip nacional espanyol hi ha Laia Masferrer, Èlia Ribas, Pau Jiménez, Dietmar Reinhard, Èric Terrés i Gabriel Barris. A partir d'ara, podran mantenir el seu entorn familiar i continuar-se exercitant al club si s'ho estimen més. En aquest procés de tecnificació també hi entra el material. El Salt disposa ara d'unes fosses que pocs gimnasos tenen. «Aquesta fossa nova ens permet que l'entrenador estigui al mateix nivell del gimnasta que, alhora, se subjecta amb arnesos als canells que li permeten fer molins i altres elements de manera segura. Aquest sistema permet que l'entrenador pugui fer la feina d'una manera més pràctica. Ja no cal que pugi a les plataformes, que són molt més inestables», ens diu Eric Boucherin, actual director tècnic del club. Les millores en el Salt són constants.

Descobrint la gimnàstica artística

La gimnàstica artística es divideix en modalitat masculina i modalitat femenina. Els nois competeixen en sis aparells: terra, cavall amb arcs, anelles, salt, paral·leles i barra fixa. Les noies competeixen en quatre: salt, barres asimètriques, barra d'equilibris i ter-

ra, un exercici que va acompanyat de coreografia i música. Per arribar al màxim nivell calen moltes hores d'entrenament. El ballet s'inclou en aquestes jornades preparatòries, perquè si l'esport es diu gimnàstica artística és per algun motiu.

Moltes hores d'entrenament, i molta magnèsia. És un producte fonamental en la gimnàstica. Al Salt hi arriba des d'Anglaterra. 288 tacs de magnèsia en cada comanda, i se'n fan tres per temporada. Això són 864 tacs. Si mai n'heu vist una competició per la televisió, segur que us heu fixat que alguns gimnastes apareixen amb una ampolleta per mullar l'aparell. És aigua amb mel o sucre. Això ajuda que la magnèsia s'impregni millor. «La magnèsia és clau per evitar que la suor et faci relliscar, cosa que propiciaria una sortida precipitada i descontrolada de l'aparell. Depèn de cada gimnasta. Els nois n'utilitzen molta. En paral·leles, les bandes són més gruixudes que en asimètriques, i ells no usen calleres», explica Eric Boucherin. Les calleres, essencials per a les asimètriques, costen uns trenta o trenta-cinc euros. Són unes proteccions per cobrir el palmell de la mà per resguardar-la i facilitar l'agafada a la banda. Les canelleres poden costar al voltant de quaranta euros. Els mallots, tant d'entrenament com de competició, valen entre cinquanta i cent quinze euros. Això cal sumar-hi el xandall oficial del club, que costa, aproximadament, uns cent euros. Cada gimnasta es paga també la roba, llevat dels que estan en els centres d'alt rendiment, que és a compte del club. El material que necessita cadascú, segons l'especialitat que fa i les seves necessitats personals, és cosa també de cada gimnasta. Els èxits i els objectius que aconsegueixen, principalment, també. Però tot i que la gimnàstica és un esport individual, la feina que hi ha al darrere és de tot un equip.

Fitxa tècnica

Nom del club: Salt Gimnàstic Club

Any de fundació: 1979

Palmarès recent:

Campió de la Lliga Iberdrola 2019 i subcampió de la Lliga Iberdrola 2020

Campió d'Espanya en gimnàstica artística masculina 2021

Campió d'Espanya en gimnàstica artística femenina 2019 i 2020

Nombre d'esportistes: 345

Nombre d'abonats: 329

Pressupost: 450.000 euros

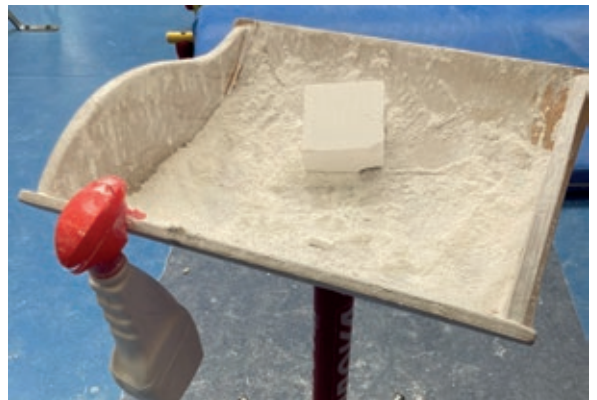
>> Calleres que s'usen per a l'aparell d'asimètriques. (Foto: MARTA GARCIA)

>> La nova fossa, que permet que l'entrenador estigui al mateix nivell que el gimnasta. (Foto: MARTA GARCIA)

>> Sala d'entrenaments del Salt Gimnàstic Club. (Foto: MARTA GARCIA)

>> Magnèsia, un element fonamental en la gimnàstica. (Foto: MARTA GARCIA)